

Hans Strunge (S):

Det tema, vi behandlede indgående i fredags, synes Fremskridtspartiet i dag bør gentages. Nuvel, det må vi jo så gøre, men der er ikke meget at føje til, ej heller i betragtning af, at det er fjerde eller femte genudsendelse af emnet, vi nu udsættes for.

Jeg skal kort sige på Socialdemokratiets vegne, at Fremskridtspartiets forespørgsel som sædvanlig lider af en kolossal grad af ensidighed. Partiet er ude på med sine dogmer at svække enhedsfagbevægelsen her i landet. Man fremstiller sin næsten fantastiske indstilling ikke blot vendt mod LO, men også mod FTF og AC, og forsøger samtidig at skjule, at man gerne vil give de såkaldte frie fagforeninger et skub fremad, idet man hævder, at det er friheden, man vil værne om, og at det er det, disse fagforeninger repræsenterer.

Jeg skal for det første afvise den tale, fru Pia Kjærsgaard fremfører om de såkaldte røde fagforeninger, for det er ikke nogen rigtig betegnelse at give den enhedsfagbevægelse, vi har her i landet, at den er rød – det er en fagbevægelse, der varetager lønmodtagernes interesser. Men fru Pia Kjærsgaard gør sig skyldig i den fejltagelse, at hun tror, man kan isolere alt det, der skal foregå i en enhedsfagbevægelse, til nogle meget præcise overenskomstspørgsmål. Fagforeningerne må naturligvis beskæftige sig med meget andet, som også har med lovgivning at gøre.

Jeg må også afvise fru Pia Kjærsgaards påstand om, at vi ikke har frie fagforeninger her i landet. Endelig vil jeg for det tredje afvise den dagsorden, fru Pia Kjærsgaard foreslår. Den vil vi stemme imod.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Faktisk kan man mange gange næsten skrive ned, hvad der vil ske under en folketingsdebat, inden den overhovedet er afholdt, og det er i hvert fald meget typisk, når det drejer sig om fagforeningsfrihed.

Jeg må endnu en gang pointere over for Socialdemokratiets ordfører, at jeg ikke har spor imod fagforeninger, men har noget imod, at man bliver tvunget ind i en bestemt fagforening, som er med til at betale til nogle politiske partier, man ikke sympatiserer med. Det er det, debatten drejer sig om.

Grethe Fenger Møller (KF):

Jeg vil gerne indledningsvis sige til forslagsstillerne, at vi også i Det Konservative Folkeparti altid har været meget optaget af at sikre foreningsfriheden, og vi har i hvert fald gennem de 11 år, jeg har været medlem af Folketinget, forsøgt at gøre dette på forskellige måder. Vi forsøgte i så vidt omfang som muligt at få indflydelse på den lovgivning, der blev vedtaget af Folketinget i juni 1982, og som jo havde sin oprindelse i en dom afsagt af Menneskerettighedsdomstolen i en engelsk sag om British Rail.

Den borgerlige regering fulgte derefter retspraksis, og da vi, som arbejdsministeren var inde på, i 1986 fik den såkaldte HT-dom, gav regeringen tilsagn om, at man ville fremsætte lovforslag, der styrkede retsstillingen i forhold til 1982-loven. Det mener jeg også vi fra konservativ side har levet op til gennem fremsættelse af det lovforslag, som var til førstebehandling i fredags.

Derfor føler jeg det en lille smule overflødig, at Fremskridtspartiet har fastholdt denne forespørgsel, når man efter førstebehandlingen i fredags helt har fået præciseret regeringspartiernes holdning i denne sag, som man i øvrigt har kendt hele tiden, og altså ved, hvad vi står for, og hvor vi mener der skal ske ændringer.

Dernæst vil jeg gerne understrege, at jeg synes, det er et meget svært område, hvilket også fremgår af, at de sager, der har været kørt gennem årene, og som har foruroliget, ja, nærmest forarget os mest, fordi vi synes, de har været meget oprørende, har været sager på områder, hvor der i forvejen var forbud mod eksklusivaf-taler, typisk sager inden for den offentlige sektor.

Som det har været sagt en del gange her i Folketinget af forskellige, er det meget svært at lovgive om samarbejdet mellem folk på arbejdspladsen, det kan i hvert fald give nogle vanskeligheder, men jeg synes, at man med det forslag, som regeringen har fremsat, og som var til førstebehandling i fredags, er gået så langt, som det er muligt, med henblik på at løse disse problemer og spørgsmålet om ansvaret.

Men hvis der under behandlingen i Arbejds-markedsudvalget af arbejdsministerens forslag viser sig at være flere gode ideer til, hvordan vi kan komme videre, vil vi fra konservativ side naturligvis være lydhøre over for dem.